

Verstild verleden (32)

Een recht kanaal, een man en vrouw voor een hek, enkele kinderen en een molen met zelfzwiching op beide roeden. Zo te zien een foto uit de jaren '20. Elektriciteit is al aanwezig en de molenaar heeft zelfs een transformatorhokje op zijn erf gekregen. Tijd om elektrisch te malen? Nee en ja. De molen is de molen van J. Oldenziel te Kiel-Windeweer. De molenaar en zijn vrouw zien we voor bij de weg. Ondanks de aanleg van elektriciteit werd in 1931 nog een nieuwe ijzeren roede gestoken. De molenaar had blijkbaar nog vertrouwen in de windkracht. Wel was er al omstreeks 1914 op de begane grond een 15 pk elektrische maalderij geïnstalleerd. Omstreeks dezelfde tijd was er nog door molenaar Harm Streuper uit Veendam een gietijzeren

as ingebracht, afkomstig uit de gieterij van Nering Bögel uit Deventer. In 1939 werd de maalderij op wind stilgelegd. In 1956 kocht Medendorp uit Zuidlaren de molen aan voor sloop. Een lot zoals zoveel molens in die tijd ondergingen. De molen was 102 jaar daarvoor gebouwd voor J.E. Ensing ter vervanging van een afgebrande molen. In 1878 liet men de stelling één meter zakken om de roeden te kunnen verlengen. In hetzelfde jaar werd de molen ingericht tot pelmolen. Generaties schoolkinderen liepen langs de molen op weg naar school. In januari 1957 viel definitief het doek. Een baken in het open Veenkoloniale landschap ging door afbraak voorgoed verloren.

De molen van J. Oldenziel te Kiel-Windeweer

Foto: Collectie Veenkoloniaal Museum, Veendam